

השבועון של חילי צבאות השם

ערב שבת קדש פרשת נצבים
כו אלול תשעח • גליון 268

פוסטאים

צעירים

למה הרבי
אמר "ישועה
והצלחה"?
יוסי מספר על
ברכה בלי מלים

נצבים
ונוכחים

הוארט של יוסי
בשלחן השבת

העיר שלי
סבא שלי

הצטרפו לסיור
בקרית גת

מבצעים זה
גם לילדים

כל יום ששי עם
אבא בקיוסק
של יגאל

הבית של חוטי

נני קפלון
בפרק סיום כפול.
דרמטי ומרגש

תעודת חיל

השם שלי הוא יוסף יצחק (יוסי) לתיאני.

אני עוד רגע בן אחת עשרה.

יום ההולדת שלי הוא בשבוע הבא, בצום גדליה.

אני גר בקרית גת, ולומד בכיתה ו בתלמוד תורה
"אהלי מנחם" בעיר. שם גם נמצא סניף הפוסטאים שלי,
שבו אני מתחיל את השנה השנייה.

אני יודע בעל פה חמשה פרקי תנ"ך, וארבעה דפי גמרא.

הנהגה חסידית מיוחדת שלי:

אני מקפיד מאוד לקום בשעה המקדמת בשבת מברכים
ולומר את כל ספר התהלים, מההתחלה ועד הסוף.

מעטפה ההמפקדה

השנה החדשה תכף נכנסת, ואנחנו רוצים לפתח דף חדש. הדף של תשע"ח כבר ישן ומקמט. החלטנו כל כך הרבה החלטות, התאכזבנו כל כך הרבה פעמים, פה ושם גם נכשלנו. עכשו מגיעה שנה חדשה, ואנחנו רוצים לשכח מהכל ולהיות "מנדי חדש".

יש לנו מחזור חדש, לכן וחגיגי, אולי גם חליפה חדשה לכבוד החגים - ואנחנו רוצים להרגיש ולהיות אחרים. מהיום, מראש השנה, ככה חשוב לעצמו המנדי שעליו אנחנו מדברים, אני אהיה מישוה אחר. אני כבר לא אעצבן את יוסי אחי הקטן, ואקשיב ואעזר לאבא ואמא, ואתפלל הכי טוב בפתה, ולא אקנא בשמוליק ולוי, ואף פעם לא אשכח לברך ברפת המזון, והרשימה עוד ארכה...

מאכזב, אבל זה לא יעבד. זה לא יכול לעבד. הרצון הזה הוא מצין, תיבים להרגיש אותו. אבל אם רוצים גם לישם אותו, זה תיב להיות לאט-לאט, בסדר מסדר. זה כמו שאדם שמן במיוחד יחליט שמהיום הוא לא זולל אכל בלי סוף ולא נוגע בממתקים ולא שותה קולה ולא טועם סכריה או גלידה טובה. אף פעם, בשום אפן. בפעם הראשונה שהוא יהיה רעב, הוא יפתח את הארון ויאכל את כל המזונה...

זה לא הולך. הקדוש ברוך הוא ברא אותנו ככה שהרגלים קשה מאוד לשנות. בשביל לשנות ולהצליח להתמיד, צריך לעבד בשיטה מסדרת, צעד אחרי צעד, ולא לנסות לבלע את כל הסיר בבת אחת.

בואו נתחיל ממעשה אחד, קטן, קטנטן. בסוף תראו איזו דרך ארכה נעשה. אז במה מתחילים?

הדגים של אמא שלי מפרסמים בכל העיר... בכל שבת היא מכינה דג עסיסי אחר עם רטב פיקנטי, חריף אש. אם תשאלו אותי בשקט, מבין הדגים המגוונים שאמא שלי מכינה אני הכי אוהב את המושט ברטב האדם עם התבלינים החזקים.

הקנוח זאת ההפתעה השבתית שלנו, וזה תחת אחריותו של אבא. אף אחד לא נרדם, אפילו בטעות, לפני הקנוח - גם בשבתות של שעון הפיוץ, כשהסעודה מסתיימת ממש מאוחר. לפעמים הקנוח הוא גלידה בחמשה טעמים, לפעמים עוגת קצפת עם שוקולדים מיחדים, ולפעמים שלל פרות מתוקים ומרעננים. בהחלט שנה להשאיר ערים וערניים, לשבת ליד השלחן ולהשתתף בסעודה כמו גדולים...

אמא משקיעה המון גם בעצוב של שלחן השבת. כל פעם היא מפתיעה אותנו מחדש עם צלחות יפות, מפות יקרותיות, מפיות עם הדפסים צבעוניים, ובכלל, כל האווירה וההגשה בשלחן השבת - זה הכל אמא. אמא משקיעה בזה הרבה מחשבה ומאמץ. היא אומרת שפכה מקבדים את השבת, ולא סתם עוזרים שלחן חת-שתיים וזהו.

אנחנו ברגע האחרון לפני שהשנה מתחלפת לנו, וזה הזמן להכיר את המשוג "תהא שנת..." - ראשי התבות שרמוזים במספר של השנה.

נלך קצת אחרה.

בשנת תשמ"ב הרבי התיחס לראשונה באפן מיוחד לראשי התבות של השנה. הרבי אמר שבראשי התבות של השנה הזו יש רמז לכה"ש "תהא שנת ביאת משיח" - כלומר: זה יחול לכה"ש שאכן נזכה שעוד השנה משיח יבוא ויגאל אותנו.

ומאז, בכל שנה הרבי היה מגלה רמזים מופלאים בראשי התבות של השנה. בשנות המסמים, כל ראשי התבות עסקו במשיח, ובשנות הנונים - בנשים ונפלאות.

הרבה דרשנים ואוהבי רמזים מוצאים כל מיני רמזים, ראשי תבות וגימטריות בכל דבר. אבל ראשי התבות של השנה היו משהו מיוחד בעיניו של הרבי. הוא לא רצה בזה סתם רמזים יפים, אלא הרבה מעבר: בטוי לתכונות וסגולות מיוחדות שמותאימים לכל מה שיתרחש במהלך השנה הזו. אפשר לומר שראשי התבות הפכו ל"מוטו" שמלווה את כל העבודה הרוחנית במשך השנה.

אז יש לכם רעיון לשנה החדשה? אחד הרעיונות ששנה לאמץ הוא "תהא שנת עשה טוב". נשמע טוב?

מסביב לשלחן

השפחת לחיאני

בכל שנה, פְּרֶשֶׁת הַשָּׁבֹועַ שֶׁלפְּנֵי רֵאשׁ הַשָּׁנָה היא פְּרֶשֶׁת נְצָבִים, וְכָר מִתְחִילָה הַפְּרָשָׁה: "אַתֶּם נְצָבִים הַיּוֹם כְּלַכֶּם לִפְנֵי הַשָּׁם אֱלֹהֵיכֶם, רֵאשִׁיכֶם שְׁבִטֵיכֶם זְקִנֵיכֶם וְשֹׁטְרֵיכֶם, כֹּל אִישׁ יִשְׂרָאֵל... מִחֻטֵּב עֲצִירָה עַד שֶׁאֵב מִימִירָה". זֶה מְלַמֵּד אוֹתֵנוּ שֶׁהַהֲכָנָה הַכִּי טוֹבָה לִרְאשׁ הַשָּׁנָה היא שְׁנִיחָה כְּלָנוּ בְּיַחַד, כְּלִי שֶׁאֵף אֶחָד יִהְיֶה חָסֵר. זֹאת אוֹמֵרֵת: אֲנַחְנוּ צָרִיכִים לְהִרְגִישׁ שֶׁכְּלָנוּ אֶחָד - גַּם מִי שֶׁהוּא 'רֵאשׁ' וְאֶפְלוּ מִי שֶׁהוּא פְּשוֹט וְלֹא כֵל כָּר מְצַלָּח, כְּמוֹ שׁוֹאֲבֵי הַמַּיִם וְחוֹטְבֵי הָעֵצִים. רַק כָּר, כֶּשׁ כְּלָנוּ מֵאֶחָדִים וְלֹא מִתְנַשְּׂאִים אֶחָד עַל הַשָּׁנָה, נוֹכַח לְעַמֵּד "נְצָבִים" לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְלִזְכּוֹת לְשָׁנָה טוֹבָה וּמְתוּקָה!

שבת חפשה ביישיבה היא בשבילי שבת הכי כיפית שיכולה להיות. מנדי ויהודה ליב יושבים ליד השלחן, מספרים ספורים שהם שמעו מהמשיפיע וחיות משעשעות מהיישיבה, והאורח כל כך טובה... אני ממש מקנא בהם, גם אני רוצה ללמד כבר ביישיבה - אילו חיים מענינים יש להם שם, וכמה הם לומדים!

אָצְלָנוּ מְבָרְכִים בְּרַכַּת הַמְּזוּן מִשְׁפָּחָתִית. כְּלָם כּוֹלָל כְּלָם, שְׁנָה אוֹמֵר מֵאֶבָּא וְאֵמָא וְעַד שְׁמוּלֵיךְ הַקָּטָן - כְּלָם מְבָרְכִים בְּיַחַד, בְּקוֹל וּבְנִיעִימָה, מְלָה בְּמְלָה, אֶת בְּרַכַּת הַמְּזוּן.

אָצְלָנוּ סְבִיב הַשְּׁלַחָן כְּלָם מִדְּבָרִים. כֵּל אֶחָד אוֹמֵר מִשְׁוֹ בְּתוֹרוֹ. זֶה יְכוֹל לְהִיּוֹת סִפּוּר מִהַמְּלַמֵּד, רְעִיוֹן מֵאִיזָה סִפָּר, חֲנוּיָה מְעַנִּינָת שְׁקָרְתָה בְּמַהְלָךְ הַשָּׁבֹועַ, שִׁיחָה שֶׁל הָרֶבִי - כֵּל דְּבָר עִם תְּכֵן וּמִשְׁמַעוֹת. כִּכָּה כְּלָנוּ מוֹגִיעִים מוֹכְנִים, וְגַם מִתְגַּבְּרִים עַל פֶּחַד קָהָל - אוֹלֵי נְהִיָה נוֹאֲמִים גְּדוֹלִים...

בְּכָל שָׁבֶת אֲנַחְנוּ שָׂרִים אֶת כֵּל הַנְּגוּנִים שֶׁהָרֶבִי לִמַּד בְּמַהְלָךְ הַשָּׁנִים. בְּסַעֲדָה בְּלִילָה אֲנַחְנוּ שָׂרִים חֲצִי - אֲנִי אוֹהֵב בְּמִיָּחַד אֶת "אֲנָעִים זְמִירוֹת" - וְאֶת הַחֲצִי הַשָּׁנִי מִשְׁלִימִים לְמַחְרַת בְּסַעֲדָה.

